teggema, kui ta isse arwab. Misi ta isse jehk hirmsamaks sünks panneb, mis eest ta ehk isse wärrises kohkub, sedda ta siiski juhtub äkkitsest tiggedast melest teggema, kui se liig wibba tedda weab, ja woimust wöttab. Liig wibba ei te ellades, mis hea on, mis parrandab, mis kassuks tulleb, waid on agga melehaigusseks ja pahhanousseks teistele, ja toob wimaks häbbi, teotust, önnetust ja nuhtlust tegija kätte. Oh, kes teie siis ial sedda loete, et wötkoselle jutto lähbi keik wibbahimmud lämmatada, ja kandke enneminne kurja, kui et teie isse sedda teisele tete! Arge olge kohhe walmis kurja kurjaga tasuda, waid lepitge ärra, ja lohke meel ja helde südda olgo se üllem ja kallim illo, misga Jummala ette ükskord astute, selle Jummala ette, kes ka ei ikan-

kanna wibba, waid heldust ja armo patuste innimestele üllesnäitab.

3.

Lapse uinutamisse Laul.

1.) Magga, armas poiokenne,
Praego parrem aeg sul käes;
Emma rüppes, tallekenne,
Sul ei hädda ellades.

2.) Ei sa weel nä tödd ja waewa,
Marrest ilma on so meel;
Toidust saad sa iggapäwä
Emma prim sind södab weel.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 26